

אן סקסטון

ביום של השדיים, ביום של המותניים

עשרה שירים

מאנגלית: אורית נוימאיר־פוטשניק

אן סקסטון (אן גריי הארווי, בשמה המקורי) נולדה ב־1928 בניוטון, מסצ'וסטס, למשפחה מהמעמד הבינוני הגבוה. היא שמה קץ לחייה ב־1974 בשאיפת אדי המפלט של מכוניתה. בין הזמנים האלה התפרשו חיים סוערים על כל תהפוכותיהם: יחסים עם אם מנוכרת ועם אב אלכוהוליסט הנתון להתפרצויות זעם, נישואין במנוסה, פרשיות אהבה, לידות, דיכאוניות ואשפוזים בבתי חולים פסיכיאטריים. בין הזמנים האלה כתבה סקסטון עשרה קובצי שירה נפלאים (שלושה מהם ראו לאחר מותה) שזיכו אותה בפרס לוינסון, פרס שלי ופרס פוליצר, ומחזהו (Mercy Street) שזיכה אותה בפרס גוגנהיים.

סקסטון היא מהבולטות במשוררי הזרם המכונה "וידויי" בשירת ארה"ב. היא החלה לכתוב (או שמא מוטב לומר חזרה לכתוב, שכן סקסטון כתבה שירה עוד בשנות נעוריה) בעקבות עצתו והמלצתו של הפסיכיאטר שלה, ד"ר מרטין אורן, לאחר שהתאשפזה בשנית. שיריה חשופים וישירים מאוד. במילותיה שלה: "אינני מסתירה דבר". סקסטון כתבה בחירוף נפש עז על האשפוז הפסיכיאטרי וההתמכרות לתרופות, על אוננות ועל וסת, על מין ועל בגידות, על יחסיה הקשים עם הוריה ועם בנותיה, ומעל לכל: על תשוקת המוות המאכלת.

השירה של אן סקסטון יפה להלל. שורותיה לופתות את הקוראים אל תוך מערבולת שהיא פרועה ומשתוללת, אך בה־בעת גם מוזיקלית והרמונית מאוד. השילוב של החשיפה, הבוטות והיפוי המזהיר של שיריה זיכה אותה בפופולריות גואה, אך גם בזלזול ובביקורת. התכנים נתפסו כאישיים מדי, חשופים מדי, כואבים מדי, ומקורם, כך טענו מבקריה, ב"בית המשוגעים", בתהליך הפסיכיאטרי. תקופת כתיבתה של סקסטון היא בימי ראשית הגל השני של הפמיניזם, לפני ש"האישי הוא הפוליטי" הפך למטבע לשון שגור. אך גם היום, מקץ יותר מחמישה עשורים וכמה טבואים מנותצים, אפשר לחוש היטב באומץ ובחירוץ הנפש של שירתה. שירה פורצת דרך, רבת עצמה ומהפנטת, שהציבה את סקסטון לא רק כמופת שירי אלא גם כמופת פמיניסטי.

אנ"פ

טיול צהריים על מדשאת בית המרפא

קָרַן הַשֶּׁמֶשׁ הַקִּיצִית
עוֹבֶרֶת בְּעָלֵי הָעֵץ הַחֲשֻׁדֵינִי.
גַּם כִּי־אֵלֶךְ בְּגִיא צִלְמוֹת
הִיא מְכַלָּה אֶת הָאוֹר
בְּחַפּוּשִׁים, הֵיכֵן אֲנִי.

הָעֵשֶׂב מְדַבֵּר.
אֲנִי שׁוֹמֵעַת כָּל הַיּוֹם מְזֻמּוֹר יָרֵק.
לֹא־אֵירָא רַע, לֹא־אֵירָא רַע
הַלֵּהב מִתְאַרְךָ,
מִגִּיעַ עַד אֵלַי, עִמּוֹק.

הַשָּׁמַיִם נִשְׁבְּרִים.
שׁוֹקְעִים, נִתְלִים עָלַי בְּנִשְׁמוֹת מְפוּחִ.
נִגְדַּי צוֹרְרִי נִגְדַּי צוֹרְרִי
הָעוֹלָם מְלֵא בְּצוֹרְרִים.
אֵין שׁוֹם מְקוֹם בְּטוֹחַ.

נערה אלמונית במחלקת יולדות

יְלָדִי, שֵׁשָׁה יָמִים אֶתָּה פּוֹעָה בְּנִשְׁמָה רַכָּה.
שׁוֹכֵב קֶטָן וּמְכֻרָבֵל עַל מִטְתֵּי הַלְּבָנָה.
מְאָגְרָף כְּחִלְזוֹן, אֲבָל שִׁפְתֶיךָ בְּחֻזְקָה
נִצְמָדוֹת אֶל הַשֵּׁדִים, חֵית בָּרִ שְׁנֹזְנָה
מֵאֲהָבָה, בְּנִחְרָצוֹת רַעֲב רֵאשׁוֹן.
הָאֲחִיוֹת הַלְּבָנוֹת רוֹעוֹת אֶת הַהֶמוֹן
בְּעָרִיסוֹת הַגְּלִגְלִים – גּוֹזְלִים הָעֵקוּרִים
מִקֵּץ. רֵאשֶׁף נוֹטָה אֵלַי כְּמוֹ סֶפֶל נַעֲוֹנָה,
מִרְגִּישׁ בְּשִׁבְרֵיתוֹ אֵיךְ אֲנַחְנוּ נִשְׁזָרִים
זֶה בָּזוּ. אַךְ זֶה מִטַּת מוֹסָד,
יְמִינֵנוּ יַחַד כֹּה סְפוּרִים.

רופאים בחלוקי שנהב חוקרים
 אותי, רוצים לדעת מי האיש אשר הלך
 ממני – הנוד, נטש כדרך הגברים.
 השאיר לי בטן מלאה. מקרה בלתי מפענח.
 כל מה שעשיתי הוא לתת לך לגדל.
 עכשו אנחנו כאן, לעיני כל המחלקה.
 הם אומרים שאני מוזרה ובכל
 זאת לא אמר מלה. הסערה הפכה אותי ריקה
 ממך. עכשו אתה לומד לחיות בחוץ.
 הרופאים חוזרים על החידה כמו עוץ
 לי גויץ לי. אני מפנה פני לתוך שתיקה.

רק את פניך אני מזהה.
 גוף אל גוף אתה גומע את כל התשובות.
 יש פעמים ביום אני מרוה את הפמיה
 של חית הבר, של שפתך הטובות.
 עורף הרך תופח, עיניך מתגלות
 מבעד לזילון הטחב, לשמיכה הדקיכה,
 הולכות ונפקחות – שתי אבנים כחלות.
 שארי הקט, כשאתה מפריע לשתיקה
 שלי, מה רואות עיניך הנפקחות בהפתעה?
 אני מקלט עשוי שקרים. ואם אחדל מהשתיקה
 האם אגע שוב בפנים שאני מזהה?

במורד המסדרון מתחיל מסע העריסות
 לשוב. זרועותי כשרוולים עוטפות אותך –
 כל שריר שלך, את הדבורים הפראיות בקצות
 העצבים, הערבות הבוכיות של ינקותך.
 הרופאים נוזפים עדין וחוקרים אותי.
 מול פני אביך הנגלים, האחיות במבוכה.
 אענה, לא אזיק לך עוד בשתיקתי,
 אתן להם שם כדי לכתב על

הטפסים, אבל קולי מפתיע ועולה חור
"שם האב – אין". מערסל
בזרועותי, אקרא לך ממזר.

עכשו הכל נגמר ולא נותר דבר
עוד לאבד, לא נותר דבר לומר
אחרים סחרו בחיים, לפני
בלי לדבר. אוכל רק להתקשח,
אורחי השברירי, אל מול עיני האוח.
אני נוגעת בפניך הרכים, אתה נלחץ אלי.
אני החוף, אתה נסחף, אנחנו חייבים לשכח.
אתה נתק ממני ואני בוחרת
בדרך היחידה, יורשי הקט, בוחרת לותר
עליך. שנינו רועדים מבכי הערבות.
לך לך ילדי, אתה חטאי ולא יותר.

גמדה זקנת הלב

"אמת, הכל אמת. מעולם לא הייתי בבית בימי חי. הדעיכה כולה
התרחשה כבר בילדות."

סול בלו, מתוך "הנדרסון מלך הגשם"

כשאני שוכבת, מצפה לאהבה,
גמדה זקנת הלב מנענעת את הראש.
כמו מטמטמת, היא נולדה כבר ישישה.
עיניה מפלבלות כששלושים קמטים ועוד ששה
שעל העור נפקחים מול המטה המרצדת כדי ללטש
אלי מבט. היא יודעת, אנחנו רקובה.

הפאב שלה הוא פתאומי, נחת.
עכשו היא מוצקה, כמו שפון,
כמו תרנגולת ירקה מסחררת נשימות
בתוך אבק. אך אם אני בחלומות

אֶהְבֶּתִי, תְּמִיד חוֹלְמֵת נְהֻמֹת זָרִים, הִיא חוֹלְמֵת בָּם סִימָן...
זֶר מוֹזֵר וְגַם מְשֻׁחָת.

אֱלֹהִים הַטּוֹב, הַדְּבָרִים שֶׁהִיא יוֹדַעַת!
נוֹרָא מְכָה, הַכְּאֲבִים שֶׁהִיא מַחְזִיקָה,
בְּיָדֶיהָ, אֲסוּפֹת כָּקֵן הַמְּלָקֵט מְעֻזְבָּה
בְּתוֹךְ שָׂדֶה נְטוּשׁ. בְּמִיטָבָה
הִיא שְׂרִיר אָדָם, מְזֻמָּם הַחוּצָה פְּנִימָה, מִתְּפֹתָה
לְזִמְן. לְכֹל מְקוֹם שֶׁאֲנִי בּוֹ גַם הִיא מַגַּעַת.

עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹכְבָת, מְצַפֶּה לְאַהֲבָה,
זְרוּעוֹתֶיהָ מְתֹרֶת וְנִפְתָּחוֹת בְּמִבּוּכָה,
בְּסִבְלָנוֹת אֲנִי פּוֹרְמֵת אֶת פְּרָקֵי יָדֶיהָ,
כְּמוֹ קְשָׁרִים. תְּכַשִּׁיט יָשׁוּן, עִירִם זָקֵן שֶׁל אֲגְרוּפִיָּה,
גַּם אִם אֲעִטָּה מְעִילִים שְׁבָעִים לֹא אֶכְסֶה אוֹתָךְ אוֹתָךְ...
אֲמִי, אֲבִי, מִכֶּם אֲנִי צְרוּבָה.

הטחב של עורו

"ילדות צעירות בערב הקדומה היו, לעתים קרובות, נקברות בעודן

בחיים לצד אבותיהן המתים, כנראה כקרבת לאלות השבטים..."

הרולד פלדמן, "ילדי המדבר"

Psychoanalysis and Psychoanalytic Review, Fall 1958

הִיָּה חָשׁוּב רַק
לְחִיָּה וְלִשְׁקֵט,
לְשֹׁכֵב לְצִדוֹ
וְלִנְחֹחַ קִצָּת,
לְהִיּוֹת כְּרוּכִים אַחַת בְּשֵׁנִי
כְּמוֹ סְדִינִים שֶׁל מוֹשֵׁי,
לְשִׁקֵּעַ מִתַּחַת לְמִבְטַ עֵינֵי אֲמִי
וְלֹא לְדַבֵּר.
הַחֲדָר הַשְּׁחֹר אֲסָף אוֹתָנוּ

כְּמוֹ פֶּה, כְּמוֹ מַעְרָה בְּאֲדָמָה,
כְּמוֹ הַבֶּטֶן הַפְּנִימִית.
עֲצַרְתִּי נְשִׁימָה
וְאָבָא הִיָּה שָׁם,
בְּהוֹנוֹתָיו, גְּלָגְלָתוֹ הֶרְחֵבָה,
שָׁנָיו, שְׁעָרוֹ הַצּוֹמַח
כְּמוֹ שְׂדֵה, כְּמוֹ שְׂמִיכָה עֵבֶה.
שְׂכַבְתִּי סְמוּךְ לְטַחֵב
שֶׁל עוֹרוֹ עַד שֶׁהוּא צָמַח
בְּגִדוּלָיו הַמְּשֻׁנָּים. אַחִיוֹתִי
כִּבֵּר לֹא יִדְעוּ אֵיךְ אֲנִי נּוֹפֵלֶת
הַחוּצָה מֵעֲצָמִי, מֵעֲמִידָה פָּנִים
שְׂאֵלָלָה לֹא יִרְאֶה,
אֵיךְ אֲנִי מַחְזִיקָה אֶת אָבָא שְׁלִי,
כְּמוֹ גֹזַע מֵאֲבֵן קֹהֵה.

הדרך חזרה

הִילָדִים שְׂרוּעִים בְּכִבְדוֹת בְּמִכּוֹנִית,
נִמְשָׁכִים מֵתוֹךְ הַקִּיץ בְּשֶׁבֶל מֵתוֹק,
נִסְחָפִים הֵלָאָה מִחוּפֵי הַצַּחֲוִק,
נִסְחָפִים הֵלָאָה כְּשִׁשְׂמוּעָה עֵקֶשְׁנִית
לוֹחֶשֶׁת לָהֶם: דְּבַר אֵינוֹ נִגְמָר.
הַיּוֹם אֲנַחְנוּ נִבְהָלִים, נֶאֱחָזִים
בְּהַגָּה, מֵתַעֲלָמִים מֵהַהֶרְגֵל שְׂבֵאֲבָדָן
הַזְּמַן, מִשְׁחַקִּים בְּאֶרֶץ-עֵיר וּמִמְשִׁיכִים,
כְּשֶׁהַשְּׂמֶשׁ נִעָה מֵעֲלֵינוּ
כְּאֶלְבִּטְרוֹס כְּבֵד וְשִׁבְעַת יָמִים.
אָסוּר לָנוּ לְצוּד, אָסוּר לְסַפֵּר דְּבַר.

אֵין שׁוֹם מְלָה לְזָמָן.

בַּיּוֹם הַזֶּה כִּבֵּר

לא נֶעָזוּ לְמִנּוֹת עוֹד קִיץ,
אוּ לְלוֹת אֶת צְפוּרֵי הַלְּבָנוֹת לְעֶפְרָן.
הַיּוֹם כָּל הַמְּכֻנִּיּוֹת,
כָּל הָאֲבוֹת, כָּל הָאֲמָהוֹת,
כָּל הַיְלָדִים וְכָל הָאוֹהֲבִים
חִיבִים לְשֹׁכֵחַ
אֶת הַדְּבָר שֶׁהוֹלֵךְ
וְסוֹבֵב בְּשָׁמַיִם,
כְּמוֹ הַשְּׂמוּעָה הַעֲקֻשָׁנִית,
שֶׁמִּמֶּנָּה לֹא נוֹכַל לְבָרַח.

מה זה

לפְּנֵי שְׁזָה נִכְנַס אֵלַי הַבֵּיתָה
צְפִיתִי בּוֹ מַחְלוּנִי עַל הַכִּירָה,
רְאִיתִי אֵיךְ זֶה מִתְנַפֵּחַ כְּמוֹ כְּדוֹר פּוֹרֵחַ,
וְאִזּוֹ מַחְלִיקָה, צוֹנַח וְנִבְקָע,
כְּמוֹ מִשְׁהוֹ שְׁאֵנִי מִכִּירָה מִכִּירָה –
אֲגִס חֲתוּךָ אוֹ שְׁנֵי חֲצָאֵי יָרֵחַ,
אוֹ צִלְחוֹת לְבָנוֹת עֵגְלוֹת מְעוֹפּוֹפּוֹת לְשׁוֹם מְקוֹם,
אוֹ יָדַיִם שֶׁמִּנְמִנּוֹת מְנוֹפּוֹפּוֹת בְּאֹוִיר הַמְּהַבִּיל מִחֵם,
עַד שֶׁהֵן חוֹזְרוֹת וְנִסְגְּרוֹת כְּמוֹ אֲגָרוֹף, כְּמוֹ בְּרֵךְ מִתְקַפְּלֵת.
אֲחֵר כִּף זֶה נִכְנַס הַבֵּיתָה, עֲכָשׁוּ זֶה גֵר עָמִי.
וְכַמּוֹכֵן זֶה רַךְ כְּמוֹ אוֹשֶׁת גְּלִים, כְּמוֹ אֶזֶן שֶׁל יוֹנֵק יָמִי
שֶׁנִּלְכְּדָה בֵּין הַצּוֹרוֹת וְהַחֲזָרָה אֵלַי עַד סֵף הַדִּלְתָּ.

אֶת יוֹדְעַת אֵיךְ קוֹרְאִים הוֹרִים לְשׁוֹב
מִהַחֹפִים הַמְּתוֹקִים בְּכָל מְקוֹם – לְחֹזֵר לְחֹזֵר –
אֵיךְ צִלְלֵת כְּדֵי לְהַחְנִיק אֶת הַלְמוֹת
הַקּוֹל, אוֹ אֵיךְ אֶחָד מֵהֶם נִגַּע
בְּמִסְדְּרוֹן בְּלִילָה: הַרְחַשׁ וְהַעוֹר
שֶׁלֹּא יִדְעַת, אֲבָל שְׁמַעַת, אֶת צִלְיַפַּת הַגְּאוֹת

והכלב הנוחר. זה כאן
עכשו, בבגרותי נמשך מעם הזמן –
תמונה שֶׁכָּבֵר שֶׁכַּחֲנוּ: הצדפות בין כפות הרגליים
או הכף המונפת במרק. יש בזה ממש
כשֶׁבָּבִים הנתקעים בתוך אֶזְנֵה. הרעש
הגנוב הוא חצי מפעמון. בחוץ מכוניות מברישות רחובות פרוֹרִיִּים

והן שם, זה אִמְתִּי
מה עוד זה יכול להיות, הסבך הזה של האויר?
קורא לך קורא לי.

הבלדה למאוננת הבודדה

בתם האהבה ממתין המות בדממה.
בעינים לחות, זו לי העבודה.
מחוץ לשבט, לעצמי, מחוץ לנשימה,
אתה אינה. אני מחרידה
את העומדים מנגד. גדשה כבר סאתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

אצבע ועוד אצבע, היא שלי עכשו.
היא כבר קרובה, כנגדי נוטה.
אכה בה ככפעמון. אשכב
בבקתה שבה אותה כבשת.
על הכסוי הפרחוני שאלת את אהבתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

למשל, אהוב לבי, למשל הלילה,
כשזוגות-זוגות הם מתחברים,
נצמדים ומתהפכים למטה ולמעלה,
השנים השופעים על כסות ועל כרים,

כורעים ונדחקים בעמות חזיתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

כה אפרץ מתוך הגוף, מהחומות,
במין נס כזה מרגיז. אפשר עכשו
להציג לראוה את שוק החלומות?
פרושה, פשוקה, עלי הצלב.
אפרסקית, קראת לי, יפתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

אז הופיעה יריבתי שחרת העין, הזקופה.
אדונית המים גאתה על חוף חולי,
פסנתר בקצות אצבעותיה וחרפה
על בדל שפתיה, בהגה חלילי.
נפלתי וכרעתי עם סחבה בפנתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

לקחה אותך כדרך הנשים,
ישר מהמדף קטפה לה מציאה.
נשברתי כמו שמתנפצים סלעים קשים.
החזרתי לה ספרים, את החכה, הלולאה.
על כלולותיה מבשר עתון על סף דלתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

הנערים והנערות יוצאים ללילה השחר.
פורמים שם כפתורי חלצות, משתחררים מרוכסנים.
הם נחלצים מנעלים, מכבים את האור.
היצורים הזוהרים מלאים שקרים קטנים.
הם בולעים זה את זה בבלמוס תזזיתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

שיר לגברת

ביום של השדים, ביום של המתנים
צ'לף הגשם בחלון במדקרות רעות.
הגשם בא כמו נחיל אנשי כמורה.
שכבנו זו עם זו כל כך שפויות, משגעות.
חבוקות ככפיות, כשברוע סערה
דבקו טפות הגשם כמו זבובים אל השפתים
ואל עינינו השבעות מענג ואל המתנים.

אמרת "החדר כל כך קר מגשם"
ואת כל כך נשית, נפתחת פריחתך,
שרת בדבקות לקרסלי, למרפקים.
את התוצר הלאמי ואין עוד ככוחך.
ברבור שלי, שפחה נאמנה, כנצני ורדים רכים,
על המטה הזאת גם נוטריון היה חותם
בעוד את לשה בי, עד שאתפח פלחם.

סיגריות, ויסקי ונשים פראיות

(מתוך שיר)

אולי נולדתי על ברבי,
נולדתי משתעלת בחורף הארץ,
נולדתי מצפה לנשיקת החסד,
נולדתי עם תשוקה נחפזת.
ובכל זאת במהלכם של הדברים
למדתי במהרה להפיר את הסורג,
או אם שחררתי, את החקן המציק.
בת שנתים או שלש למדתי לא לרע ברך,
לא לצפות, לשתל להבות במסתרים
שם רק אל הבבות, המשלמות האזמות,
היה אפשר ללחש, או להשכיב אותן למות.

עכָּשׁוּ, כְּשֶׁכָּבַר כְּתַבְתִּי מְלִים רַבּוֹת
וְהִנַּחְתִּי מְאַחֵר כֹּל כֶּךָ הַרְבֵּה אֶהְבּוֹת
וְהִיִּיתִי בְּסֶךְ הַכֹּל מָה שְׁאַנִּי –
אֲשֶׁה מִפְּרֹזֹת, לְהוֹטָה וְחִמְדָּנִית,
גְּלִיתִי שֶׁהִמְאָמַץ עָקָר.
הָאֵם אֵינֶנִּי מִסְתַּכֶּלֶת
בְּרֹאֵי כַּעַת
וְרוֹאֶה חֲלֻדָּה שְׂכוּרָה מְגֻלְגֶּלֶת אֶת עֵינֶיהָ?
הָאֵם אֵינֶנִּי חֲשָׂה בְּרַעַב,
כֹּל כֶּךָ מִצְמִית שְׂכָבָר עֲדִיף לְמוֹת
מִלְּהַבִּיט אֶל תּוֹךְ עֵינָיו?
אֲכַרַע בְּרֶךְ עוֹד הַפַּעַם,
אוּלַי חֶסֶד יוֹפִיעַ
בְּרַגַע הַמְכַרִיעַ.

כְּמוֹהַ

לַעֵת לַיְלָה אֲצַא רְדוּפָה, מְכַשְׂפָּה,
בְּאוֹיֵר הָאֶפֶל, בְּאִמְץ שָׁחַר.
בְּחִלּוּמוֹת רָעִים אֲדַלֵּג בְּרַחֲפִיָּה,
מֵעַל הַבְּתִיִּם, מְאוֹר אֶל אוֹר.
מְעַטְרַת תְּרִיסָר אֲצַבְּעוֹת, צוֹלְלֶת גְּבוּהָ,
אֲשֶׁה שְׂכֹזָאֵת, הִיא לֹא תַעֲבֹר.
אֲשֶׁה שְׂכֹזָאֵת, הִיִּיתִי כְּמוֹהָ.

בְּעֵבֵי הַיַּעַר, בְּחֵם סְתָרֵי הַמְּעֵרוֹת,
עֲטַפְתִּי מְשִׁי, עֲמֻסְתִּי אוֹצְרוֹת-אֶפְלוֹלִית.
שְׂפָטְתִי סִירִים וּבַחֲשֵׁתִי בְּקִדְרוֹת,
הַתְּקַנְתִּי אַרוּחוֹת לְתוֹלְעִים וּבְנֵי לַיְלִית,
שִׁיפְחָתֶם הַחֲרִישִׁית תַּעֲרֹסֶל לְמַרְגּוֹעַ
אֶת הַמְּלִים שְׁלִי, חֲסָרוֹת הַפֶּשֶׁר, הַשְּׁבוֹרוֹת.
אֲשֶׁה שְׂכֹזָאֵת, הִיִּיתִי כְּמוֹהָ.

רַכֵּב, נִשְׂאֵת אוֹתִי בַעֲגֻלָּה,
נוֹפֶפְתִּי זָרוּעַ עֵירֻמָּה אֶל מוֹל כְּפָרִים חוֹלְפִים.
לְמַדְתִּי אֶת דְּרָכָה שֶׁל הַפְּלִיטָה, הַנִּצּוּלָה,
יָדָךְ כְּלֶהֱבֶה עוֹד חוֹרֶכֶת בִּירְכִי.
אֶת נֶפֶץ עֲצָמוֹתֵי לֹא תוֹכֵל לְשִׁמְעַ.
לֹא אֲבוֹשׁ כְּשִׁיבֹא הַמּוֹת אֶל תוֹכִי.
אֲשֶׁה שְׂכֹזָאת, הִיִּיתִי כְמוֹהָ.